

F. Ignác És Felesége

Ők a szüleim, F. Ignác és L. Mária. Ez a kép az 1950-es évek legelején készült akkori lakásunkban, egy családi fényképezkedés alkalmából. Apu szakmáját tekintve bádogos volt és tetőfedő, de ahogy visszaemlékszem, nem sokat dolgozott ezen a területen, mert az 1929-es gazdasági világválság után sokat volt munka nélkül. Aztán pedig már egyik munkaszolgálatról a másikra vitték. 1944 decemberében Mauthausenbe deportálták. 1945 augusztusában tért vissza. Anyu kalaposnak tanult -- akkor még volt ilyen szakma, úgy nevezték őket, hogy masamódok. Aztán még egy szakmát elkezdett, ékszertokkészítőként dolgozott egy Belgráder nevű cégnél, amikor még olyan három-négy éves lehettem. De többnyire otthon volt, háztartásbeliként, mert a család ellátása kitöltötte az idejét. Sokan voltunk testvérek, pedig az akkori idők nem kedveztek az ilyesminek. Csak hát anyu az a tipikus polgári származék volt, aki sajnos lecsúszott, és nem ebben a világban élt szegény, pedig kellett volna. Anyu imádott olvasni, nagyon olvasott volt, és kilógott a környezetéből szellemi szinten még az azonos vallásúak között is. Sokszor volt olyan, hogy 'fiam, mosogass el, mert nem tudom letenni a könyvet', vagy 'pucold meg azt az öt kiló krumplit, amíg ezt elolvasom'. Ilyenkor én elmosogattam, vagy megfőztem a kaját, szívesen segítettem neki. Anyu a világ legjobb anyuja volt. Csak a jóra tudott tanítani. Dolgozni nem dolgozott, mióta az eszemet tudom, mert mindig vagy terhes volt, vagy szoptatott, de amit tudott, mindent megadott nekünk. Nagyon ügyes volt, tudta mindig, hogy hova kell menni, mindent el tudott intézni. Nem az apu munkájából éltünk meg, hanem az anyu leleményességéből. 1944 végén várandósan ment be velünk, gyerekekkel -- hatan voltunk már akkor -- a budapesti gettóba. Mindannyian megéltük a felszabadulást. Apu a lágerből való visszatérése és a regenerálódása után elkezdte újra felépíteni azt, amit elvesztettünk. Legelőször a Jointon keresztül kapott valami munkát. Később az Országos Növényvédőszeripari Vállalatnál dolgozott. Ez egy akkor alakult állami vállalat volt, és annál kezdett el dolgozni, már nem tudom, milyen beosztásban, majd miután politikailag megbízható lett, ellenőrzési főosztályvezető lett belőle. Apu nagy kommunista volt. Nem azért, mert olyan szelek fújtak, ő már a háború előtt is baloldali eszméket vallott, baloldali érzelmű ember volt. Később tűzoltó lett, ott is dolgozott egy darabig, és az volt az utolsó munkahelye, onnan ment nyugdíjba. Nagyon szerettem apámat. Egy igazi jó kedélyű ember volt, mindig tele nagy tervekkel, mindig volt valami álma, valami nagy elképzelése azzal kapcsolatban, hogy hogy lehetne egy kicsit jobbítani az

életünkön -- nem az ő hibája, hogy a fele sem vált valóra. Mégis optimista maradt élete végéig, szerette az életet, nagyon-nagyon szerette a gyerekeit, a családját. 1965 júliusában halt meg. A zsidó szertartás szerinti temetés nem volt túlságosan jellemző a családukban, de apámat úgy temettük. Meggyőződéses kommunista volt, és mégis úgy temettük. Anyu 88 éves korában, 1992-ben halt meg.